

Κράτησε την ξύλινη πόρτα ανοιχτή με τον γοφό της ενώ έσερνε τη βαλίτσα για να μπει στο κλιμακοστάσιο του πάρκινγκ. Ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι στην πλάτη της κάτω από το μπλουζάκι της. Τουλάχιστον εδώ μέσα ήταν κάπως πιο δροσερά σε σύγκριση με την αποπνιχτική κόλαση της Νύροπ Γκέδε. Από την άλλη, ο χώρος εδώ βρομούσε μπαγιάτικη τσίκνα από ένα μισοφαγωμένο μπέργκερ που είχε πετάξει κάποιος στις σκάλες.

Φτάνοντας στο υπόγειο πάρκινγκ έσπρωξε τη βαλίτσα πίσω από κάτι κάδους σκουπιδιών, όπου υπολόγιζε ότι δεν θα φαινόταν από τις κάμερες ασφαλείας. Δεν ήθελε να τη βάλει στο αμάξι της πριν δει τι περιείχε. Η βαλίτσα δεν ήταν κλειδωμένη, μονάχα κλεισμένη με τα δυο πιαστράκια που σφάλιζαν χωρίς κλειδί και με ένα δυνατό ιμάντα αποσκευών. Τα χέρια της έτρεμαν και το ένα είχε μουνδιάσει από την κούραση· είχε πιαστεί από το κουβάλημα αυτού του όγκου τόση ώρα. Παρ' όλ' αυτά, άνοιξε τα πιαστράκια και σήκωσε το καπάκι.

Μέσα στη βαλίτσα υπήρχε ένα αγόρι. Ένα γυμνό, ξανθό αγοράκι, μικροκαμωμένο και αδυνατούλι· ήταν δεν ήταν τριών χρονών. Το σοκ την έκανε να τιναχτεί προς τα πίσω, μέχρι που η πλάτη της χτύπησε στην πλαστική επιφάνεια του κάδου. Τα γόνατά του ήταν κολλημένα στο στήθος λες και το είχαν διπλώσει σαν πουκάμισο για να χωρέσει. Τα μάτια του ήταν κλειστά και το δέρμα του είχε μια ασπρουλιάρικη χλωμάδα στο έντονο φως των λαμπτήρων φθορίου. Μόνο όταν είδε τα χείλη του να χωρίζουν μια πιθαμή, κατάλαβε ότι ήταν ζωντανό.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΗΤΑΝ ΧΤΙΣΜΕΝΟ σε μια πλαγιά με θέα τον κόλπο Γιάμαλεν. Ο Γεν ήξερε καλά πώς το έλεγαν οι ντόπιοι: το Φρούριο. Όμως δεν ήταν το όνομα που του προκαλούσε μια αόριστη αίσθηση δυσaráσκειας κάθε φορά που αντίκριζε τους λευκούς τοίχους. Ας έλεγαν ό,τι ήθελαν οι ντόπιοι, δεν ήταν η δική τους γνώμη που είχε σημασία.

Το σπίτι είχε σχεδιαστεί από γνωστό αρχιτέκτονα σε μοντέρνο φονξιοναλιστικό στιλ. Νεοφονξιοναλιστικό – έτσι το είχε περιγράψει η Έννε, δείχνοντάς του φωτογραφίες και άλλα σπίτια, μέχρις ότου ο Γεν να το καταλάβει ή τέλος πάντων να καταλάβει κάποια πράγματα όσον αφορά το αρχιτεκτονικό ύφος. Ίσιες γραμμές, όχι πολλά διακοσμητικά στοιχεία. Έπρεπε να αναδεικνύεται μόνο η θέα που απλωνόταν έξω από τα μεγάλα, φωτεινά παράθυρα, τα οποία άφηναν τη φύση να πλημμυρίζει τον χώρο. Έτσι το είχε θέσει ο αρχιτέκτονας, κι ο Γεν το έβλεπε κι ο ίδιος. Με αυτή την έννοια είχε πετύχει ακριβώς αυτό που ήθελε. Όλα καινούρια, όλα καθαρά, όλα σωστά. Αγόρασε το οικοπέδο και κατεδάφισε το παλιό εξοχικό, έδωσε μάχη με τον δήμο μέχρι να δεχτούν ότι τον ήθελαν για δημότη και να του εκδώσουν ετήσια άδεια μόνιμου κατοίκου, έπεισε και την τοπική εκπρόσωπο του Φορέα Προστασίας της Φύσης μ' ένα ποσό που κόντεψε να την κάνει να πνιγεί την ώρα που έπινε το αφέψημά της. Αλλά και γιατί να μη δημιουργήσει ένα καταφύγιο άγριων πουλιών; Στο κάτω κάτω, δεν είχε καμία όρεξη να χορηγηθεί άδεια και σε άλλους να χτίσουν εδώ ή να επιτρέπεται σε εκνευριστικές ομάδες φυσιολατρών να κυκλοφορούν πέρα δώθε με ποδήλατα και πλαστικά μπουκαλάκια νερού. Νά το λοιπόν τώρα το σπίτι του, με τους λευκούς του τοίχους γύρω γύρω, τα μεγάλα του παράθυρα και τις καθαρές, απέριττες, νεοφονξιοναλιστικές γραμμές. Ακριβώς όπως το ήθελε.

Ταυτόχρονα, δεν ήταν ακριβώς όπως θα έπρεπε να είναι. Ο

Γεν εξακολουθούσε να σκέφτεται το άλλο σπίτι, με μια αλλόκοτη, ασαφή λαχτάρα. Ένα πανάσχημο παλιό μεγάλο κουτί, σκέτο έκτρωμα, το οποίο πάντρευε στοιχεία ξεπερασμένου αρχιτεκτονικού νεοπλουτισμού με ελεεινές προσθήκες από τη δεκαετία του 1960 – κι ήταν επίσης υπεροπτικά ακριβό, επειδή βρισκόταν στη Στρανβάιεν, την παραλιακή λεωφόρο της Κοπεγχάγης με τα σπίτια των πλουσίων. Αλλά δεν ήταν αυτός ο λόγος που ήθελε να ζήσει σ' εκείνο το σπίτι – δεν ήταν από αυτούς που τους νοιάζει να ζουν σε εύπορα προάστια. Αυτό που είχε σημασία για τον Γεν ήταν πως εκείνο το σπίτι βρισκόταν ακριβώς δίπλα στο πατρικό της Έννε. Ο Γεν δεν μπορούσε να πάψει να φαντάζεται πώς θα ήταν η ζωή τους: η μεγάλη οικογένεια να μαζεύεται τα βράδια για μπάρμπεκιου κάτω από τις μηλιές, παιδάκια να τρέχουν στις πελούζες με το πλούσιο γρασίδι, ο ίδιος παρέα με τον πατέρα της Έννε μ' ένα ποτήρι καλό ουίσκι στο χέρι και τη μυρωδιά καπνού Βιρτζίνια να τους τυλίγει· τα αδέρφια της Έννε να κάθονται σ' ένα μακρύ, λευκό τραπέζι κήπου με τα παιδιά τους· η μητέρα της Έννε στην κούνια της βεράντας, μ' ένα όμορφο ινδικό σάλι στους ώμους· τα δικά τους παιδιά, εκείνου και της Έννε, τέσσερα ή πέντε, τα φανταζόταν κι αυτά, η Έννε με το μικρότερο στην αγκαλιά, χαρούμενη και χαμογελαστή... Ίσως όλα αυτά να γίνονταν σε μια γιορτή του Άι Γιαννιού· θα είχαν ανάψει τη δική τους ιδιωτική φωτιά στην παραλία αλλά παρότι θα παρευρισκόταν μόνο η οικογένεια, θα ήταν αρκετοί ώστε ο εθνικός ύμνος ν' ακούγεται δυνατά όταν τραγουδούσαν. Ή πάλι όλα αυτά θα μπορούσαν να συμβαίνουν μια συνηθισμένη Πέμπτη, απλά και μόνο επειδή έτσι τους ήρθε και έτυχε να βρουν φρέσκες γαρίδες στο λιμάνι εκείνη τη μέρα.

Τράβηξε μια λαίμαργη τζούρα από το τσιγάρο του κι αγνόωντε τον κόλπο. Το νερό ήταν σκούρο γαλάζιο αυτή τη στιγμή, με αφρούς εδώ κι εκεί. Ο άνεμος του ανακάτευε τα μαλλιά κι

έκανε τα μάτια του να τρέχουν. Ως και τον ιδιοκτήτη είχε καταφέρει να πείσει να το πουλήσει. Τα χαρτιά ήταν πανέτοιμα για τις υπογραφές. Και τότε εκείνη είπε όχι.

Ακόμα δεν μπορούσε να το καταλάβει. Μα ήταν δική της οικογένεια, γαμώτο! Κανονικά, αυτά δεν λένε ότι γουστάρουν οι γυναίκες; Πολλές επαφές, στενούς δεσμούς και όλα τα σχετικά; Και με μια οικογένεια σαν της Έννε, που ήταν τόσο... σωστή. Υγιής. Αγαπημένη. Δυνατή. Ο Κελ κι η Ίνια, που εξακολουθούσαν εμφανέστατα να αγαπιούνται ύστερα από σχεδόν σαράντα χρόνια γάμου. Οι αδερφοί της Έννε, που έρχονταν συχνά στο σπίτι για επίσκεψη, μερικές φορές με τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους, άλλες φορές μόνοι τους, όταν απλώς ήθελαν να κάνουν μια σύντομη επίσκεψη επειδή εξακολουθούσαν να παίζουν τένις στην τοπική λέσχη. Θα μπορούσαν κι αυτοί οι δύο να γίνουν κομμάτι αυτού του περιβάλλοντος, τόσο εύκολα και καθημερινά, ζώντας ακριβώς δίπλα, στην άλλη πλευρά του φράχτη... πώς μπόρεσε η Έννε να πει όχι σε κάτι τέτοιο; Αλλά νά που αρνήθηκε. Ήρεμα και πεισματικά, με τον χαρακτηριστικό της τρόπο. Χωρίς να αναφέρει κάποιο λόγο, χωρίς καμία εξήγηση. Απλά: Όχι!

Κι έτσι τώρα ζούσαν εδώ, στην άκρη του κόλπου Γιάμαλεν, αυτή, αυτός κι ο Αλεξάντα. Ο άνεμος τους έπαιρνε τ' αυτιά κάθε φορά που φυσούσε από τα βορειοδυτικά. Εδώ πέρα ήταν εντελώς μόνοι τους. Πάρα πολύ μακριά από την υπόλοιπη οικογένεια, κι έτσι ήταν αδύνατο να πετάγονται δίπλα για μια σύντομη επίσκεψη, αδύνατο να νιώθουν κομμάτι, να είναι μέρος της μεγάλης, ζεστής οικογένειας, εκτός από μια φορά στις τόσες, ύστερα από συγκεκριμένα ραντεβού, τέσσερις πέντε φορές τον χρόνο.

Τράβηξε μια τελευταία τζούρα και πέταξε το τσιγάρο, πάτησε τη γόπα, κι έμεινε για λίγα λεπτά εκεί αφήνοντας τον άνεμο

να καθαρίσει τη μυρωδιά του καπνού από τα ρούχα του και τα μαλλιά του. Η Έννε δεν ήξερε ότι είχε ξαναρχίσει το κάπνισμα.

Έβγαλε ξανά τη φωτογραφία από το πορτοφόλι του. Την είχε κρύψει εκεί επειδή ήθελε ν' αποφύγει το ενδεχόμενο να τη βρει η Έννε, η οποία είχε πολύ καλή ανατροφή και αποκλείεται να ψαχούλευε στα πράγματά του. Κανονικά θα έπρεπε να την είχε πετάξει, αλλά ένιωθε την ανάγκη να την κοιτάζει πού και πού. Ανάγκη να νιώθει αυτή την ανάμεικτη αίσθηση ελπίδας και τρόμου που του προκαλούσε.

Το αγόρι κοιτούσε απευθείας τον φακό. Οι γυμνοί, αδύνατοι ώμοι του ήταν μαζεμένοι μπροστά, σαν να είχε ζαρώσει. Δεν διακρινόταν πού είχε τραβηχτεί η φωτογραφία, καθώς οι λεπτομέρειες πίσω του χάνονταν στο σκοτάδι. Στην άκρη του στόματός του φαίνονταν φρέσκα σημάδια από κάτι που είχε φάει. Έμοιαζε με σοκολάτα.

Ο Γεν άγγιξε τη φωτογραφία με τον δείκτη του, πάρα πολύ απαλά. Έπειτα την έβαλε πάλι προσεχτικά στο πορτοφόλι του. Του είχαν στείλει ένα κινητό τηλέφωνο, ένα παλιό μοντέλο της Νόκια, το οποίο αποκλείεται να αγόραζε ποτέ ο ίδιος. Κατά πάσα πιθανότητα ήταν κλεμμένο. Το έβγαλε από την τσέπη του και σχημάτισε τον αριθμό. Περίμενε να το σηκώσουν.

«Mr Marquart». Η φωνή ήταν ευγενική, αλλά με αρκετά έντονη προφορά. «Hello. Αποφασίσατε;» τον ρώτησε στα αγγλικά.

Παρότι είχε πάρει την απόφασή του, δίστασε λιγάκι. Τόσο πολύ που η φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής στο τέλος χρειάστηκε να τον παρακινήσει.

«Mr Marquart?» Ο άλλος ξερόβηξε.

«Ναι. Δέχομαι».

«Ωραία. Νά οι οδηγίες τι να κάνετε».

Ο Γεν άκουσε τις σύντομες, περιεκτικές φράσεις, και σημείωσε αριθμούς και ποσά. Ήταν ευγενικός, όπως κι ο άντρας στο

τηλέφωνο. Μόνο αφού το έκλεισε, και πέρασε κάμποση ώρα, κατάλαβε ότι του ήταν αδύνατο να συγκρατηθεί περισσότερο και σε μια κρίση αψηφισιάς πέταξε το κινητό πάνω από τα κάγκελα.

Το παρακολούθησε να διαγράφει ένα μεγάλο τόξο, να χτυπάει μια δυο φορές στην απότομη πλαγιά κι ύστερα να χάνεται μέσα στα ρείκια. Έπειτα μπήκε στο αυτοκίνητό του και ανηφόρισε το δρομάκι για το σπίτι.

Ούτε μία ώρα αργότερα, βρισκόταν στην πλαγιά πεσμένος στα τέσσερα και έψαχνε. Η Έννε βγήκε στο μπαλκόνι, στο μπροστινό μέρος του σπιτιού, και έγειρε στα κάγκελα.

«Τι κάνεις εκεί;» του φώναξε.

«Μου έπεσε κάτι», της απάντησε.

«Να κατέβω να σε βοηθήσω στο ψάξιμο;»

«Όχι, άσε».

Η Έννε έμεινε λίγη ώρα στα κάγκελα. Ο άνεμος της έπαιρνε το ροδακινί καλοκαιρινό φόρεμα και το ρεύμα αέρα που ανέβαινε από την πλαγιά έκανε τα ξανθά μαλλιά της, που έφταναν στους ώμους, να πετάνε προς τα πάνω, θαρρείς κι η γυναίκα του έπεφτε. Ελεύθερη πτώση χωρίς αλεξίπτωτο, συλλογίστηκε ο Γεν, αλλά συγκράτησε αυτή τη σκέψη πριν θεριέψει. Όλα θα πήγαιναν καλά. Η Έννε δεν χρειαζόταν να μάθει τίποτα.

Του πήρε σχεδόν μιάμιση ώρα μέχρι να βρει το καταραμένο το τηλέφωνο. Κι έπειτα έπρεπε να προλάβει να τηλεφωνήσει στην αεροπορική εταιρεία. Δεν είχε καμία πρόθεση ν' αφήσει τη γραμματέα του να του κλείσει το συγκεκριμένο ταξίδι.

«Πού θα πας;» ρώτησε η Έννε.

«Στη Ζυρίχη θα πεταχτώ».

«Πήγε κάτι στραβά;»

«Όχι», βιάστηκε να απαντήσει. Αμέσως τα μάτια της πήραν μια έκφραση ανησυχίας και ο Γεν αντέδρασε αυτόματα, προσπαθώντας να την καθησυχάσει. «Κάτι έγινε με ορισμένα λεφτά. Θα γυρίσω σπíti σε μια δυο μέρες».

Πώς είχαν καταλήξει έτσι; Ξαφνικά θυμήθηκε με μεγάλη ενάργεια εκείνη τη μέρα του Μαΐου πριν από δέκα χρόνια και βάλε, όταν είδε τον Κελ να τη συνοδεύει αγκαζέ στα σκαλοπάτια της εκκλησίας. Στα μάτια του ήταν όμορφη σαν νεράιδα ή άγγελος, μ' ένα κάτασπρο φόρεμα και με τα μαλλιά της πιασμένα ψηλά με λευκά και ροδαλά μπουμπούκια τριαντάφυλλων. Αμέσως ο Γεν συνειδητοποίησε ότι η νυφική ανθοδέσμη που της είχε πάρει ήταν πάρα πολύ μεγάλη και κραυγαλέα, αλλά δεν πείραζε. Σε λίγα λεπτά η Έννε θα έλεγε το ναι, θα γινόταν δική του. Για μια φευγαλέα στιγμή ο Γεν κι ο Κελ διασταύρωσαν βλέμματα, και ο Γεν ένιωσε πως διέκρινε καλωσόρισμα και αποδοχή στα μάτια του. *Ο πεθερός του*. Θα τη φροντίζω, υποσχέθηκε σιωπηλά στον ψηλό, χαμογελαστό άντρα. Και μέσα του πρόσθεσε δύο πράγματα, που δεν συμπεριλαμβάνονταν τους γαμήλιους όρκους: θα της έδινε όλα όσα ποθούσε και θα την προστάτευε από κάθε κακό στον κόσμο.

Ακόμα αυτό θέλω, σκέφτηκε, και έριξε το διαβατήριό του στη βαλίτσα του για τη Ζυρίχη. Με κάθε τίμημα.